

1

IN EEN STAL VAN DE WHITE OAKS MANEGE had Casey Blue een vreemde en zeer onaangename ervaring – ze werd geplet door een paard van duizend kilo. Om onbekende redenen had Lady Roxanne er bezwaar tegen gezadeld te worden en ze liet haar ongenoegen blijken door Casey tegen de wand van de stal plat te drukken.

‘Pardon!’ zei Casey hijgend nadat ze zich had bevrijd. Ze wreef over haar ribben. ‘Zo hoort een dame zich niet te gedragen.’

In de weken erna zou Casey erachter komen dat zij maar één van de velen was die zo’n opmerking – of erger – tegen Roxy hadden gemaakt, maar nu wist ze dat nog niet. Ze nam aan dat ze onbedoeld een gevoelige plek op de flank van het paard had geraakt, of dat Roxy gewoon wat zenuwachtig was in een nieuwe omgeving.

De merrie van bijna één meter zeventig hoog was de vorige dag aangekomen, toen Casey in Londen was om haar vaders verjaardag te vieren. Het was extra belangrijk om bij hem te zijn omdat hij in de gevangenis had gezeten voor een misdaad die hij niet had begaan en pas geleden was vrijgekomen. Ze had aan haar coach mevrouw Smith gevraagd of die voor alles wilde zorgen terwijl zij weg was, maar dat was op de een of andere manier niet gebeurd: toen de paardentrailer aankwam waren Casey en

mevrouw Smith er allebei niet om de tijdelijke vervangster voor Storm te verwelkomen. Niet zo vreemd dat Roxy niet onder de indruk was.

Casey maakte aanmoedigende geluidjes en stak haar hand uit naar de singel. Roxy legde haar oren in haar nek, bewoog haar achterlijf en liet haar tanden op elkaar klappen. Ze maakte heel duidelijk dat het gevolgen zou hebben als Casey ook maar probéerde de singel vast te maken.

‘Luister, ik weet dat we een valse start hebben gehad, maar ik beloof je dat ik het goed zal maken,’ zei Casey. Ze leidde de merrie het erf op, waar ze haar berijdster niet makkelijk plat kon drukken. ‘Je hebt duidelijk vervelende dingen meegemaakt, maar hier zal dat niet gebeuren. Ik ben een van de goeien, vraag maar aan Storm.’

Toen ze de naam van haar kampioenspaard Storm Warning noemde ging er even een steek door haar heen. Ze kon hem, vredig grazend met zijn vrienden, in de verste wei zien staan. De andere paarden, van roodbruin tot bruin, waren op deze afstand één wazige vlek, maar door zijn zilverkleurige vacht – Casey vond de kleur net een mengsel van donderwolken en bliksem – viel Storm goed op, zelfs op zo’n saaie grijze dag als vandaag.

Gewoonlijk stond hij zo gauw hij haar zag bij het hek, net zo verlangend naar een snelle rit als naar snoepjes en aandacht, maar vandaag genoot hij van zijn vrije tijd en Casey nam het hem niet kwalijk. Er waren niet eens twee weken voorbij sinds ze achter elkaar de Badminton Horse Trials en het Kentucky Three-Day Event hadden gewonnen – een prestatie die Casey een plek in de recordboeken

had opgeleverd als de jongste ruiter in de geschiedenis die die dubbele winst had behaald.

Pas toen ze na een lange vermoeiende reis vanuit Amerika op vliegveld Stansted in Londen was geland, had Casey gevoeld hoe uitgeput ze was. Een paar uur na haar thuiskomst in Peach Tree Cottage lag ze al diep te slapen en pas twee dagen later kwam ze weer bovendrijven. Storm had ongeveer hetzelfde gedaan, plat op zijn zij, dromend als een veulen.

Toen Casey eindelijk haar slaapkamer uit kwam, nam ze een welverdiende vakantie. Twaalf heerlijke dagen lang stond ze laat op, las boeken en bracht tijd door met haar vader, die warm welkom was geheten op zijn oude werk bij de Half Moon Tailor Shop. Zijn baas, Ravi Singh, had nooit aan zijn onschuld getwijfeld. En het fijnste van alles waren de lange strandwandelingen en romantische picknicks met Peter geweest, de hoefsmid van Storm en toevallig ook haar nieuwe vriendje. Ze was zo verliefd op hem dat ze al begon te tintelen als ze alleen maar aan hem dacht.

Nu was ze uitgerust en hersteld ('opnieuw opgestart' had ze tegen Peter gegrapt) en klaar voor het aankomende wedstrijdseizoen. Ze richtte zich vooral op de Burghley Horse Trials in september. Als ze daar won, zou haar dat de grootste prijs in eventing opleveren: de Rolex Grand Slam.

Het was zo moeilijk om die drie wedstrijden in één jaar te winnen dat het nog maar één ruiter gelukt was: Pippa Funnell, in 2003. Een prestatie die niemand meer kon herhalen, want zij had Badminton, Kentucky en Burghley gewonnen toen die wedstrijden nog in de lange versie wer-

den verreden, met een steeplechase en een wegparcours. Maar ook nu er minder kilometers werden afgelegd was het geen ruiter meer gelukt de Grand Slam binnen te halen, al had het bij Andrew Holt, William Fox-Pitt en Andrew Nicholson weinig gescheeld.

Voor Casey, die de 'korte' versie met dressuur, cross-country en springen al zwaar genoeg vond, was Pippa een soort superheldin. Zij was op haar zeventiende bij lange na nog niet zo goed als Pippa, maar er kon altijd een wonder gebeuren – zeker met een paard als Storm. De trofeeën van Badminton en Kentucky waren bewijs genoeg!

Er was maar één wolkje aan de lucht – Storm had een rustperiode van zes weken nodig voor hij weer mocht trainen. Vandaar Roxy. Casey had een paard nodig waar ze een paar maanden op kon rijden tot Storm weer klaar was voor de wedstrijden. Na haar succes in Gloucestershire en Kentucky had Casey gedacht dat ze de toppaarden voor het uitkiezen zou hebben. Maar met minder dan een week te gaan voor ze weer aan de slag moest, had nog niemand haar een geschikt paard aangeboden.

Morag, de zure manager van White Oaks, had geen medelijden. 'Wat had je dan verwacht? Je hebt dit seizoen een geweldige prestatie geleverd, Casey Blue, en als vriendin heb ik het grootste ontzag voor je, maar ik zou jou of mevrouw Smith niet op een kilometer afstand van mijn veelbelovende jonge paarden laten komen. Jullie ongewone trainingsmethoden – sommigen zouden ze gewoon getikt noemen – zijn nu al legendarisch.'

'Zo getikt kunnen ze niet zijn,' protesteerde Casey.

‘Onze resultaten spreken voor zich.’

‘Ja, maar niet iedereen wil dat zijn paard op volle kracht en zonder hoofdstel over een openbaar strand wordt gereden, of gaat pootjebaden in het zwembad van de burens. En dat waren nog jullie meest normale experimenten.’

Helaas had Morag gelijk. Niemand anders was bot genoeg om het recht in hun gezicht te zeggen, maar uiteindelijk kwam het op hetzelfde neer: Casey kreeg geen warmbloedpaarden met een indrukwekkend cv aangeboden. Dat vond mevrouw Smith helemaal niet erg, want zij wilde al vanaf het begin een jong paard.

‘Wat ideaal zou zijn is een beginnende eventer die nog behoorlijk onervaren is. Iets om ons uit te dagen.’

‘Maar wat ik nodig heb,’ zei Casey, ‘is een tweesterren- of zelfs driesterrenpaard met ruime ervaring in springen en dressuur, zodat ik het hele seizoen goed kan presteren.’

‘En wat gaat zo’n volmaakt wezen jou dan leren? Mag ik je eraan herinneren dat je naast Storm nog maar op één ander paard hebt gereden, en er zijn mensen die zouden beweren dat Patchwork driekwart ezel was. De beste ruiters in het wedstrijdscircuit hebben al op tientallen paarden gereden. Ze hebben ook aan veel verschillende wedstrijden meegedaan, van proefjes bij de Pony Club tot lokale jachtpartijen en paardenrennen voor amateurs. Zo verbeteren grote ruiters hun vaardigheden. Zo leren ze hoe paarden werken.’

Casey wist maar al te goed dat ze veel minder ervaring had dan zelfs de laagstgeplaatste ruiter in het wedstrijdscircuit, dus ze zei niets.

De volgende dag kreeg ze een paar totaal ongeschikte springpaarden aangeboden, door een ambitieus stel dat hun paarden op White Oaks stalde.

Net toen ze begon te wanhopen, had ze een e-mail over Lady Roxanne gekregen: een Iers sportpaard dat redelijke resultaten had behaald in de middenklasse. Haar eigenaar, Jennifer Stewart, beweerde dat de merrie een supertalent was, maar voortdurend onder haar niveau presteerde. Ze smeekte Casey bijna om de merrie onder haar hoede te nemen. 'Als kampioen van Badminton en Kentucky hoor je bij de beste jonge ruiters van de wereld en ik weet zeker dat je haar zult helpen alles uit haar talent te halen,' zei ze vleierig in een van haar e-mails.

In een andere mail, aan mevrouw Smith, beschreef ze Roxy als 'getalenteerd maar een uitdaging'.

Dat vond Casey niet goed klinken.

'Het heeft iets onheilspellends. Jennifer Stewart lijkt wel een makelaar die een huis verkoopt als een droomhuis waar alleen nog wat aan moet worden opgeknapt. Als ik er dan eenmaal woon, blijkt het van ellende in elkaar te storten.'

Haar coach schudde verwonderd het hoofd. 'Hoor jezelf nou eens praten. Ben jij hetzelfde meisje dat nog geen drie jaar geleden een dollar betaalde voor een knokig slachtpaard en daar een van de beste eventers ter wereld van heeft gemaakt? En nu haal je je neus op voor een raspaard met uitgebreide ervaring in het wedstrijdcircuut omdat haar eigenaar zegt dat ze een kleine uitdaging kan zijn?'

'Ze heeft het woord "klein" niet gebruikt,' zei Casey,

maar ze wist dat dat er niet echt toe deed. En mevrouw Smith had een punt. Het kon heel dankbaar en leerzaam zijn om met een merrie te werken die wat meer aandacht vroeg. En het zou misschien ook een afleiding zijn, zodat ze Storm minder zou missen.

‘Je hebt gelijk, zoals gewoonlijk. Ik moet inderdaad op meerdere paarden rijden en dit is de perfecte mogelijkheid om een paard te leren kennen en begrijpen dat een totaal ander karakter heeft dan Storm. Nu ik erover nadenk, ik kan niet wachten om te beginnen.’

Terugdenkend aan die woorden leidde Casey Roxy naar een paal op het erf. Ze bleef even staan om haar nieuwe rijdier te bewonderen. De merrie had de kleur van toffees, glanzende zwarte manen en fonkelende ogen. Als ze niet chagrijnig keek of naar je hapte, was ze echt mooi.

Afgeleid door de nieuwe omgeving bleef Roxy keurig stilstaan terwijl Casey het zadel recht legde. Ze leek volkomen rustig. Casey ontspande. Het pletvoerval in de stal was duidelijk een afwijking van haar normale gedrag geweest. Ze pakte de singel en begon hem aan te trekken.

‘Au!’

Haar kreet van pijn was zo luid dat de vogels geschrokken uit de bomen opvlogen. Roxy had haar in haar linkerarm gebeten. Het bloedde zelfs.

Casey vloekte binnensmonds en wreef over de beurse plek. Het was schokkend om te zien dat de merrie met gespitse oren in de verte staaarde alsof het sputterende meisje naast haar net zo onbelangrijk was als een doodgemepte vlieg.

Casey was blij dat het erf leeg was en niemand getuige was geweest van haar vernedering. Alle instructeurs gaven les en Morag was met een stel stalmeiden bij een wedstrijd. Ze keek geërgerd op haar horloge. Waar bleef mevrouw Smith in hemelsnaam? Haar coach was de dag ervoor om de een of andere geheimzinnige reden naar Brighton vertrokken en nu was ze al anderhalf uur te laat. Nogal onbehoorlijk, als je bedacht dat dit hun eerste les was na een periode van rust, en bovendien met een lastig nieuw paard. Casey had zo lang mogelijk gewacht, maar uiteindelijk hield ze het niet meer uit; ze wilde haar nieuwe merrie zo graag uitproberen.

Als mevrouw Smith een normale coach was geweest, had ze haar kunnen bellen om te vragen hoe laat ze er zou zijn. Maar mevrouw Smith had een hekel aan mobiele telefoons en had nog niet teruggebeld met het mobieltje dat Casey na hun terugkomst uit Amerika voor haar had gekocht. Casey stond er dus alleen voor met het paard, dat dan wel *Lady Roxanne* mocht heten, maar zich verre van damesachtig gedroeg.

Op een toon die hopelijk streng maar toch vriendelijk klonk, legde ze Roxy uit dat bijten, schoppen en ruiters tegen een muur pletten hier op White Oaks niet geaccepteerd werd. De merrie negeerde haar. Casey tilde behoedzaam de zadelflap op en pakte de singel voorzichtig vast. Er gebeurde niets. Maar toen ze naar voren boog om hem aan te trekken, draaide Roxy met een ruk haar hoofd om en beet Casey zo hard in haar bil dat ze met een gil de lucht in schoot.

Ze schrokken allebei toen iemand in lachen uitbarstte. Casey tuurde de schaduwen in. Er leunde een onbekende tegen de stalmuur. Hij stond zo dichtbij dat het onmogelijk leek dat ze hem niet had gezien, en toch was hij met zijn zwarte poloshirt, donkerbruine rijbroek en zwarte laarzen bijna onzichtbaar in de schaduw.

Zonder zich te haasten ging hij rechtop staan en stapte het zonlicht in. Caseys adem stakte in haar keel. Hij was kleiner dan Peter – misschien wel vijf centimeter – en net zo blond als haar vriendje donker was, maar hij had het uiterlijk dat in tienertijdschriften ‘adembenemd’ werd genoemd.

‘Geef haar de volgende keer dat ze dat doet een wortel, dan is ze waarschijnlijk zo verbaasd dat haar slechte bui meteen verdwijnt,’ zei hij vriendelijk. ‘Ze zal je heus nog wel een keer proberen te bijten, maar als je dan weer een wortel geeft, leert ze snel dat wat zij als een negatieve ervaring is gaan zien, eigenlijk best leuk is.’

Wat hij zei was geen onzin, maar Caseys haren gingen overeind staan. Ze was er niet blij mee dat een jongen die ze nog nooit had gezien haar ging vertellen wat ze moest doen, en al helemaal niet als ze pijn had en die jongen ook nog knap was. ‘O ja?’ zei ze kil.

Hij streek met een grijns het blonde haar uit zijn ogen. ‘Maar dat weet je natuurlijk allang. Je kunt niet bereiken wat jij hebt bereikt, zeker niet met een paard dat zo gecompliceerd en geweldig is als Storm Warning, als je geen bijzondere gave hebt voor de omgang met dieren.’

Casey voelde zich meteen onnozel dat ze beledigd was

geweest om zoiets onbelangrijks terwijl hij gewoon probeerde te helpen. Bovendien, iedereen die goeie dingen over Storm zei moest wel oké zijn. Ze glimlachte. 'O, dat zou ik niet durven zeggen. Mijn "paardengefluister" werkt niet echt bij Roxy.'

'Wil je de worteltruc proberen?'

Casey aarzelde, maar de pijn in haar arm en rechterbil was al erg genoeg en ze had geen zin om nog een keer gebeten te worden. 'Waarom niet?'

Toen Roxy opnieuw naar Casey hapte, kreeg ze voor ze het wist een wortel in haar mond gepropt. Daarna was ze te hard aan het kauwen om zich druk te maken over de singel of wat dan ook. Met behulp van nog twee wortels kon Casey de singel aantrekken zonder gebeten te worden.

'Heb je een steuntje nodig?'

Casey dacht even na. Het opstapblok stond aan de andere kant van het erf. Ze had Roxy eindelijk rustig. Misschien was het inderdaad beter om hier op te stijgen, nu ze kalm was. 'Oké. Eh, bedankt.'

Toen de bezoeker zijn handen onder haar laars in elkaar strengelde streek zijn biceps langs haar borst. Er ging een stoot pure opwinding door haar heen, bijna onmiddellijk gevolgd door een onverklaarbaar gevoel van schrik en schuld. Die gemengde gevoelens verwarden haar zo dat ze haar concentratie verloor en bijna over Roxy heen vloog.

'Let maar niet op mij, ik rij vandaag voor het eerst,' grapte ze terwijl ze met een rood gezicht fatsoenlijk in het zadel ging zitten.

'Compleet mijn fout,' zei hij galant. 'Ken mijn eigen